

In recent years, Patryk Różycki has notably started to achieve some of his dreams – of recognition, of financial stability, of crossing the boundaries of class and status that he had been born into. Growing up poor in a village in central Poland, Patryk recalls a lot of memories of wanting to be somebody – a soccer player or maybe an artist. Of wanting to be acknowledged, to have a monument in the village built in his name, like Rocky Balboa. But once this finally started to happen what he didn't anticipate was the loneliness; the gap that this would reveal, the feelings of betrayal it would inspire and the destabilization of many of the most significant familial and friend relationships in his life.

I don't feel nostalgia for the shame, but for our time together presents an installation composed of mural-style wall paintings and paintings on canvas that work synchronously to tell Patryk's stories of kinship, of isolation, of shame, of class and privilege and transition. Guiding us through his memories, mapped across time and place, this exhibition serves as an homage; a love letter of sorts or maybe even an apology, to those who he has kept with him despite the separation, be it through season or status.

While Patryk is known for the confessional nature of his subject matter – painted images of personally experienced or witnessed moments of pain, awkwardness, vulnerability, intimacy, devotion, death – for this exhibition he takes a new formal approach. His memories are painted alongside dreams; real-life shame woven with fantasy, waking moments and scenes from films appearing on canvases slightly smaller than he conventionally paints. These elements introduce a relation to photography, and overlap large-scale mural-style paintings that cover the walls and extend to the ceiling of the gallery. In contrast to Patryk's typical approach, this more immersive, installation-based format follows a lineage more closely associated with Mexican muralism and the early-mid 20th c.

1. ME AT THE AGE OF 20, IT'S 2012, JUST BEFORE MY DEPARTURE FOR THE ACADEMY. I'M LOOKING AT THE FIELD IN FRONT OF ME, THE SPACE THAT I'M ABOUT TO LEAVE BEHIND; I'M LOOKING WITH THE HOPE THAT WHEREVER I GO, I'LL BUILD MYSELF A BETTER LIFE.

2. I WILL HAVE A SIMILAR FEELING OF HOPE WHEN IN 2020 MY FRIEND MICHAŁ OFFERS ME A SHARED APARTMENT IN WARSAW, MAKING ME SO HAPPY. I WOULD DROP EVERYTHING AND MOVE TO WARSAW SEVERING THE RELATIONSHIPS THAT I HAD IN GDAŃSK.

3. LATER, EVEN NOW, I WILL BE AFRAID OF COMING BACK HERE OR ANYWHERE ELSE. I WOULD FEAR BEING JUDGED BY THE PEOPLE I LEFT BEHIND. AN IRRESISTIBLE IMPRESSION OF DISTANCE AND RESENTMENT, BECAUSE I LEFT AS IF I BETRAYED SOMEONE. A MOVIE-LIKE IMPRESSION: THE HERO OR HEROINE SUDDENLY APPEARS IN HIS OR HER HOMETOWN, LIKE AN INTRUDER, A TRAITOR RETURNING AFTER A BOTCHED ESCAPE.

4. THIS REMINDED ME OF AN OLD FRIEND OF MINE. INITIALLY, WE HAD THIS RELATIONSHIP WHERE WE WOULD MEET REGULARLY; AT ONE POINT I WANTED SOMETHING MORE BUT SHE TOLD ME SHE THOUGHT OF ME AS A FRIEND, AND THAT WAS IT.

5. OUR FRIENDSHIP BLOSSOMED UNTIL WE BOTH LEFT FOR STUDIES, I WENT TO GDAŃSK AND SHE TO POZNAŃ. THEN EVERYTHING STOPPED. PS. A MONTH AGO SHE WROTE TO ME UNEXPECTEDLY, AND MADE A POINT OF COMING TO MY EXHIBITION TO SEE ME.

6. THE OLD FRIEND REMINDED ME OF MY THERAPIST WHICH HAD ALWAYS REMINDED ME OF SOMEONE CLOSE TO ME FROM MY PAST.

7. AS IS USUALLY THE CASE IN SUCH SITUATIONS, THIS MEMORY OF A FRIEND TOOK ME DEEP INTO THE PAST AND MY DAYS AS A YOUNG MAN, BUT ALSO INTO THE AREAS MARKED WITH THE "OLD/PAST FRIENDSHIPS" TAPE.

8. IN MY MEMORY, MY FRIENDS WERE LOOKING AT ME OVER THEIR SHOULDERS, BUT THERE WAS SOMETHING IN THEIR EXPRESSIONS THAT SEEM TO ACCEPT THE WAY THINGS WERE AND THAT WHAT WAS GONE, WAS GONE.

9. AS IS USUALLY THE CASE IN SUCH SITUATIONS, I TOOK THE CELLPHONE TO SEE THE FACEBOOK PROFILES OF MY OLD FRIENDS.

10. THEIR PHOTOS HAVEN'T CHANGED FOR YEARS, SO I FEEL LIKE THERE'S STILL A CHANCE FOR ANYTHING.

11. I DON'T HAVE THAT ACCEPTANCE IN ME, BUT THEN AGAIN, I'M NOT REALLY DOING ANYTHING TO FIX THAT.

12. WHENEVER I THINK OF THESE PEOPLE – JUST PEOPLE, YES, BECAUSE CAN I STILL CALL THEM FRIENDS? ANYWAY, WHENEVER I THINK OF THEM, I IMAGINE THEIR REACTIONS TO MY SUDDEN ATTEMPT TO RESTORE OUR RELATIONSHIP.

13. - HEY, I'M SO GLAD WE MET. - WHOA! CALM DOWN, IT DOESN'T MEAN ANYTHING. IT'S NOT EASY TO FIX A RELATIONSHIP.

14. DO THEY HAVE A SIMILAR VISION OF OUR IMAGINARY MEETING? OR HAVE I VANISHED FROM THEIR MEMORIES FOR GOOD?

15. OR PERHAPS I'M JUST OVERWHELMED BY NOSTALGIA. IT'S ALL WATER UNDER THE BRIDGE. EVERYONE HAS COME TO TERMS WITH IT – MISSING OLD FRIENDS RATHER THAN ACCEPTING THAT EVERYTHING CHANGES. I'M ALSO SCARED OF HOW THEY WOULD REACT TO ME NOW. WOULD WE STILL HAVE THE SAME BOND, OR WOULD EVERYTHING BE SO AWKWARD, AND THEREFORE FRAGILE?

16. I ALWAYS WANTED TO BE SOMEBODY IN OTHER PEOPLE'S EYES BECAUSE I FELT SO MUCH LIKE A NOBODY TO MYSELF.

17. I WANTED SOME KIND OF SUCCESS THAT WOULD RENDER MY LIFE IMPORTANT AND MEANINGFUL. PERHAPS I ALSO WANTED IT TO SOMEHOW GIVE JUSTICE TO MY PARENTS.

18. WHEN I COME BACK TO A PLACE, LIKE I COME HERE, TO GDAŃSK, I OFTEN HAVE THIS IMPRESSION THAT THE PEOPLE WHO STAYED THERE RESENT ME FOR LEAVING – OR MAYBE IT'S ME WHO FEELS BAD ABOUT IT; I FEEL LIKE A TRAITOR BECAUSE I RAN AWAY.

ANYWAY, EVERY PLACE TAKES ON THE SAME DARKNESS OVER TIME. I NEVER FELT PARTICULARLY GOOD ANYWHERE, I NEVER FELT SAFE.

19. AFTER ALL, I RAN AWAY FROM MY FAMILY HOME JUST TO BE AWAY FROM PROBLEMS – LACK OF HOPE, RELATIONSHIPS AND THE PAST. THAT'S WHY I CHOSE TO STUDY IN GDAŃSK, NOT POZNAŃ, THAT'S WHY I DROPPED EVERYTHING JUST TO ESCAPE THE SENSE OF DARKNESS THAT I HAVE IN THIS PLACE.

20. IT WAS THE TIME WHEN I LEFT MY JOB AT THE TECHNICAL UNIVERSITY FOR GOOD; I LIVED IN WARSAW, I STARTED WORKING IN A CINEMA, WHICH I WAS ASHAMED OF – MY FATHER HAD INSTILLED IN ME THIS CONTEMPT FOR PHYSICAL WORK, I WAS SUPPOSED TO BE SOMEONE, NOT AN USHER... I WAS ASHAMED OF IT AND, ON TOP OF THAT, I EARNED VERY LITTLE, BARELY ENOUGH TO SURVIVE; I THEN THOUGHT OF COMMITTING SUICIDE, OF RUNNING AWAY. I THINK ABOUT IT EVERY TIME I FEEL HELPLESS IN LIFE AND DON'T KNOW HOW TO COPE. I WANTED TO SAY THIS HERE, EVEN THOUGH IT'S DIFFICULT, BECAUSE I DON'T

North American revitalization of fresco painting, both developed as didactic political tools for making art a part of public life, for promoting social values (popular or otherwise) and national history to the masses. A less secular reference but perhaps more regionally-relevant is the *biblia pauperum* – in both book and fresco format – which again play the role of narrator for a class of people that are typically not collectors or connoisseurs of art, who largely will not go to museums in search of culture but will instead experience and produce it in a more prosaic way. These points of reference have become important for Patryk as he shifts his focus from painting discrete moments to this more contemplative, holistic experience, both as a way of inviting viewers into his world and creating more space for the observer to find themselves within these walls. His ultimate desire is not to alienate or objectify anyone – subject or viewer – and perhaps most importantly, to not turn the figures in his paintings into characters but to proudly carry them with him.

I don't feel nostalgia for the shame, but for our time together is not a story about morality, about one life being good or bad or better or worse than another. Instead, it is an offering. It is a space for reflecting on the harsh reality of human attachment; the emotional voids and the space of surreality that gets unearthed when one person's dreams become reality only for him. It is a meditation on the foreignness that can exist within oneself and the resultant hope of making amends for the hurt that change can create. Through this work, Patryk reflects the desire to salvage his broken relationships while simultaneously confronting the status of the artist and challenging the notion that art is a privileged experience, through representations of lived shame and profound struggle that don't dramatize or further estrange, but humanize and give dimension to the very real and often oversimplified difficulties associated with class transition and the reality of dreams.

WANT ANYONE TO GIVE ME THAT LOOK OF PITY WHICH WOULD MAKE ME WEAK OR SICK; I DON'T NEED HELP BUT UNDERSTANDING, UNCOVERING THE TABOO.

21. HI! I KNOW WE HAVEN'T TALKED FOR A LONG TIME, I FELL SILENT, LIKE A STONE THROWN INTO WATER, BUT I WAS THINKING ABOUT YOU, YOU KNOW?

WHY WAS I SILENT? WELL, I DON'T KNOW, I FELT ASHAMED THAT I SORT OF... DISTANCED MYSELF, RAN AWAY, CHANGED...

I WANTED TO COME BACK BUT WHAT WAS I SUPPOSED TO SAY THEN? THAT I'M SORRY?

SORRY...

I KEEP IN TOUCH WITH SOME OF YOU; THERE ARE ALSO THOSE I'M SCARED OF EVEN SAYING HELLO TO WHEN I PASS THEM IN THE STREET.

I'M SCARED BECAUSE I THINK THEY DON'T REMEMBER ME, OR DON'T LIKE ME, OR FEEL ASHAMED OF EVER KNOWING ME.

WHY CAN'T I JUST WRITE OR CALL AFTER THESE YEARS? THE FEAR, THE DREAD THAT SOME OF YOU WILL THINK I'M CRAZY, THAT I'VE GONE NUTS, THAT I'M ACCOSTING YOU IN THE STREET LIKE A STRANGER, THAT YOU'LL HAVE TO PUT UP WITH ME. ANYWAY, MAYBE

I'M SCARED OF THE SAME THING: THAT SOMEONE WILL SUDDENLY WRITE TO ME – AND THAT I WON'T BE OPEN TO IT.

22. IN FACT, EVERYWHERE I FEEL LIKE AN ALIEN. OR LIKE AN ILL-FITTING DECORATION OF A PERSON, SOMEONE THAT DOESN'T FIT INTO THE CREATED IMAGE OR IDEA OF MYSELF. MAYBE IT SOUNDS CLICHÉ, IT DOESN'T MEAN ANYTHING, BUT HOW EXACTLY DO I FIT IN HERE?

23. WITH ALL MY PAST, WHICH (THAT'S MY IMPRESSION SOMETIMES)

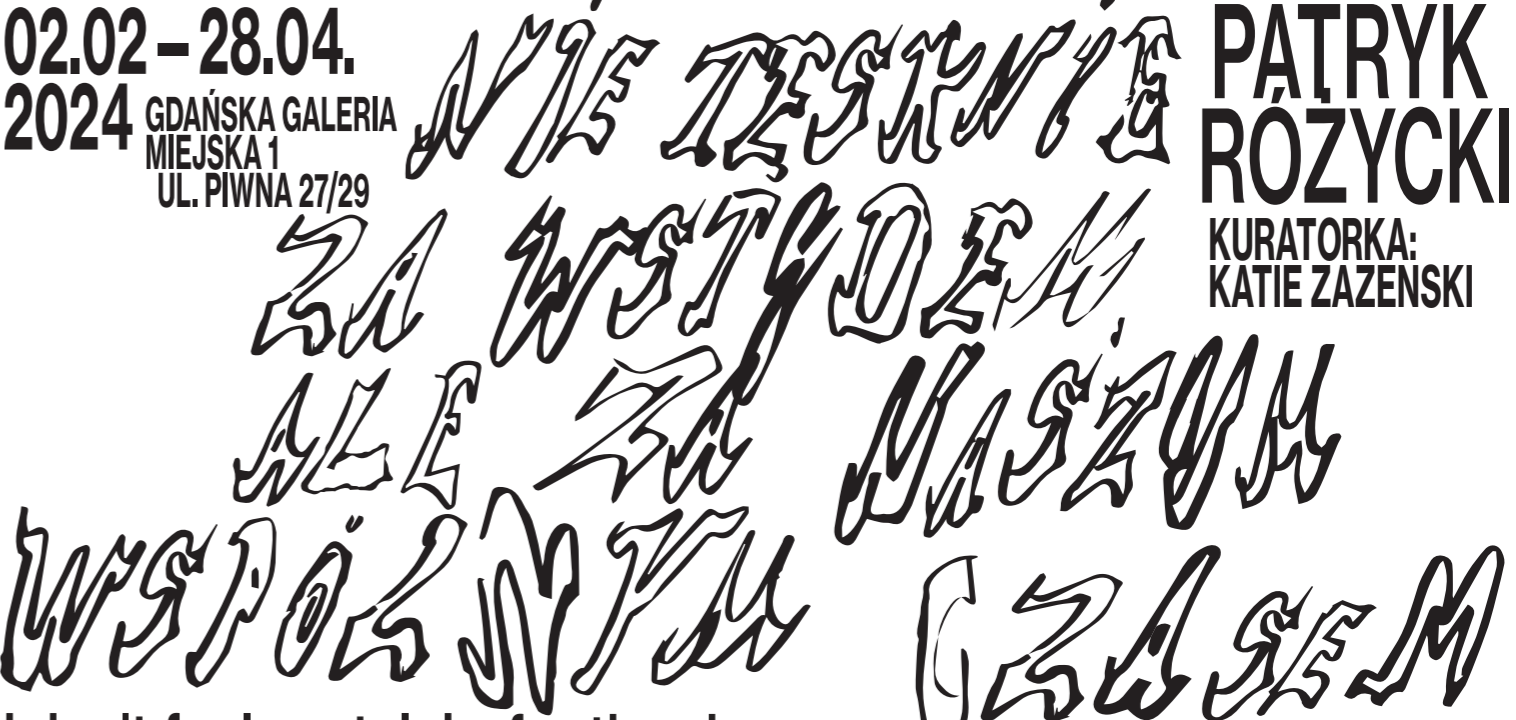
24. IS JUST AN "INTERESTING" EMBELLISHMENT OF ME AS A CHARACTER IN THE ART WORLD. I TELL MY STORY AND THE STORY OF MY FAMILY, AND APPARENTLY IT HAS BECOME INTERESTING AND APPEALING, BUT NO ONE EVER MENTIONS THE TOLL IT'S TAKING.

25. BY THE TOLL I MEAN THE RELATIONSHIP WITH PEOPLE WHO DID EVERYTHING FOR ME SO THAT I COULD CROSS CLASS BOUNDARIES AND HAVE A BETTER LIFE THAN THEM. DID THEY REALIZE HOW MUCH IT WAS GOING TO DRIVE US APART? AND HOW LATER THE ENTIRE EFFORT TO FILL THE GAP BETWEEN US WOULD BECOME THE SUBJECT MATTER OF MY ART, THE ART THAT ULTIMATELY CREATED THAT DISTANCE AND ALLOWED ME THE LONGED-FOR SOCIAL ADVANCEMENT.

26. I MISS YOU SO TERRIBLY, SO MUCH

02.02 – 28.04. 2024

GDAŃSKA GALERIA MIEJSKA 1 UL. PIWNA 27/29

i don't feel nostalgia for the shame, but for our time together

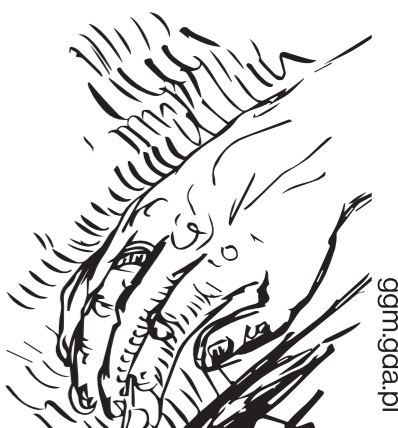
Patryk Różycki w dużej mierze zaczął osiągać to, o czym marzył: uznanie, stabilność finansową, awans społeczny i klasowy. Wychowany w biedzie na wsi w centralnej Polsce, Patryk wspomina marzenia o byciu kimś – piłkarzem, a może artystą. Marzenia o tym, żeby zdobyć uznanie w rodzinnej wsi i zasłużyć, niczym Rocky Balboa, na własny pomnik. Gdy w końcu jego marzenia zaczęły się spełniać, pojawiło się coś, czego się nie spodziewał: samotność, a wraz z nią pustka, poczucie zdrady u najbliższych osób, świadomość zachwiania rodzinnych i przyjacielskich relacji.

Nie czuję nostalgii za wstydem, ale za naszym wspólnym czasem to instalacja, na którą składają się malowidła-murale i zestawione z nimi obrazy na płótnie, za pomocą których Patryk opowiada o relacjach rodzinnych, izolacji, wstydzie, klasie społecznej, przywileju i społecznym awansie. Wystawa, która prowadzi widzów przez wspomnienia Patryka odwzorowane na osi czasu i przestrzeni, jest hołdem, swoistym listem miłosnym, a może i przeprosinami dla tych, których zachował w swoim sercu pomimo upływu czasu i zmiany statusu.

Choć znakiem rozpoznawczym twórczości Patryka jest konfesyjność jego prac – tworzone przez niego obrazy są zapisem momentów bólu, zakłopotania, bezradności, intymności, poświęcenia, śmierci, które sam przeżył lub których był świadkiem – wystawa prezentuje nowe podejście formalne. Obok wspomnień na obrazach pojawiają się marzenia, wstyd odczuwany w prawdziwym życiu splata się z fantazją, a sceny z życia i filmów zostały namalowane na nieco mniejszych płótnach niż te, które Patryk tradycyjnie stosuje. Fotograficzne migawki nakładają się na wielkoformatowe malowidła ściennie pokrywające całe ściany galerii aż po sufit. W odróżnieniu od dotychczasowych formatów stosowanych przez artystę, ta niemal immersyjna instalacja budzi skojarzenie z muralizmem meksykańskim i renesansem malarstwa freskowego w Ameryce Północnej w pierwszej połowie ubiegłego stulecia. Oba zjawiska były wykorzystywane jako narzędzia polityczne o charakterze dydaktycznym w celu wprowadzenia sztuki do przestrzeni publicznej oraz propagowania określonych postaw społecznych (popularnych lub nie) i historii narodowej w społeczeństwie masowym.

Z kolei odniesieniem o mniej świeckim charakterze, za to ściślej związanym z kontekstem regionalnym, jest *biblia pauperum* – zarówno książka, jak i fresk zwracają się do tych, którzy raczej nie są kolekcjonerami ani koneserami sztuki i nie szukają kultury w muzeach ani galeriach, lecz doświadczają jej i tworzą w bardziej prozaiczny sposób. Dla Patryka to istotne punkty odniesienia. Przechodząc od intymnych momentów do bardziej kontemplacyjnego i holistycznego doświadczenia, zaprasza widzów do swojego świata, jednocześnie poszerzając przestrzeń obserwacji w galerii. Nie chce przy tym nikogo alienować czy przedmiotować – ani bohaterów, ani odbiorców swoich prac. Przede wszystkim zaś nie traktuje postaci na swoich obrazach jako obiektów artystycznych, dumnie podkreślając, że są nierozzerwalnie związani z jego życiem.

Wystawa Nie czuję nostalgii za wstydem, ale za naszym wspólnym czasem nie jest moralitetem ani opowieścią o tym, że jedno życie jest dobre lub złe, lepsze lub gorsze od drugiego. To raczej dar. To również przestrzeń do refleksji nad surową rzeczywistością ludzkiego przywiązania, emocjonalną pustką i poczuciem surreality, które pojawia się, gdy marzenia jednego człowieka stają się rzeczywistością tylko dla niego. To medytacja nad obcością, którą nosi się w sobie, i wynikającą z niej nadzieją na zadośćuczynienie krzywd, jakie może wyrządzić życiowa zmiana. W swojej pracy Patryk wyraża pragnienie ocalenia zerwanych relacji, konfrontując się jednocześnie ze statusem artysty i kwestionując pogląd, że sztuka jest doświadczeniem uprzywilejowanym. Dokonuje tego przez pokazanie przeżytego wstydu i życiowych zmagania, jednak w sposób daleki od dramatyzowania, nie tworząc efektu obcości, lecz nadając ludzki wymiar realnym i często niedocenianym trudnościom związanym z awansem klasowym i realizowaniem marzeń.

1. JA W WIEKU 20 LAT, JEST 2012 ROK, TUŻ PRZED WYJAZDEM NA STUDIA. PATRZĘ W POLE PRZED SOBĄ, PRZESTRZEŃ, KTÓRĄ POZOSTAWIAM, PATRZĘ NA TO Z NADZIEJĄ, ZE TAM, GDZIE WYJADĘ, ZBUDUJĘ DLA SIEBIE LEPsze ŻYCIE.

2. PODOBNA NADZIEJA BĘDZIE MI TOWARZYSZYĆ, KIEDY W 2020 ROKU MÓJ PRZYJACIEL MICHAŁ ZAPROPONUJE MI WSPÓLNE MIESZKANIE W WARSZAWIE, CO MNIĘ UCIESZY. RZUCĘ WTEDY WSZYSTKO I PRZEPROWADZĘ SIĘ DO WARSZAWY, PORZUCAJĄC TYM SAMYM WIELE RELACJIZ GDAŃSKA.

4. PRZYPOMNIAŁA MI SIĘ MOJA DAWNA ZNAJOMA. CHOĆ POCZĄTKOWO NASZA RELACJA WYGLĄDAŁA TAK ZEŚMY SIĘ SPOTYKALI, JA W PEWNYM MOMENCIE CHCIAŁEM CZEĞOŚ WIĘCEJ, ALE ONA POWIEDZIAŁA MI, ŻE MYŚLI O MNIĘ, JAK O PRZYJACIELU I NA TYM STANĘŁO.

6. DAWNA ZNAJOMA PRZYPOMNIAŁA MI MOJĄ TERAPEUTKĘ, W KTÓREJ JUŻ DŁUŻSZY CZAS DOPATRYWAŁEM SIĘ KOGOŚ BLISKIEGO, Z PRZESZŁOŚCI.

5. PRZYJAŹŃ ROZKWIŁAŁA, AŻ OBOJE WYJECHALIŚMY NA STUDIA, JA DO GDAŃSKA, ONA DO POZNANIA. WTEDY WSZYSTKO SIĘ ZATRZYMAŁO. PS. MIESIĄC TEMU NIESPODZIEWANIE NAPISAŁA DO MNIĘ I PRZYJECHAŁA SPECJALNIE NA MOJĄ WYSTAWĘ, ŻEBY SIĘ ZE MNĄ ZOBACZYĆ.

3. PÓŹNIEJ, NAWET TERAZ, BĘDĘ BAŁ SIĘ POWROTU TUTAJ I GDZIEKOLWIEK INDZIEJ. BOJĄ SIĘ OCENY, PRZEZ POZOSTAWIONE GDZIEŚ OSOBY. NIEODPARTE WRAŻENIE DYSTANSU I PRETENSJI, BO WYJECHAŁEM, JAKBYM KOGOŚ ZDRADZIŁ. WRAŻENIE JAK Z FILMÓW: BOHATER LUB BOHATERKA NAGLE POJAWIA SIĘ W RODZINNYM MIASTECZKU, TROCHĘ NICZYM INTRUZ, ZDRAJCA, KTÓRY WRACA PO NIEUDANEJ UCIECZCE.

7. JAK TO ZAZWYCZAJ W TAKICH SYTUACJACH BYWA, OWE WSPOMNIENIE O ZNAJOMEJ POCIĄGNĘŁO MNIĘ NA DNO PRZESZŁOŚCI I MOICH CZASÓW MŁODZIENIĘCZYCH, ALE TEŻ W REJONY OZNACZONE TAŚMĄ „PRZYJAŹNI DAWNYCH/MINIONYCH”.

9. JAK TO ZAZWYCZAJ W TAKICH SYTUACJACH BYWA, WZIAŁEM DO RĘKI TELEFON, BY ZOBACZYĆ FACEBOOKOWE PROFILE DAWNYCH PRZYJACIÓŁ.

12. ZAWSZE GDY MYŚLĘ O TYCH OSOBACH, TYLKO OSOBACH, TAK, BO CZY JESZCZE MOGĘ NAZYWAĆ ICH PRZYJACIÓŁMI? NIEMNIEJ, ZAWSZE, KIEDY O NICH MYŚLĘ, TO WYOBRAŻAM SOBIE ICH REAKCJE NA MOJĄ NAGŁĄ PRÓBĘ ODBUDOWY RELACJI.

15. A MOŻE PO PROSTU TO MNIĘ JAKOŚ ROZPIERA NOSTALGIA. BYŁO, MINEŁO. KAŻDY SIĘ Z TYM POGODZIŁ, TĘSKNOTA ZA DAWNYMI PRZYJACIÓŁMI, ZAMIĄST POGODZENIA SIĘ Z TYM, ŻE WSZYSTKO JEST ZMIENNE. BOJĘ SIĘ TEŻ TEGO, JAK TERAZ ZAREAGOWALIBY NA MNIĘ. CZY WCIĄŻ ŁĄCZYŁA-BY NAS TA SAMA WIĘZ, CZY WSZYSTKO BYŁOBY TAKIE NIEZRĘCZNE, A ZATEM KRUCHE?

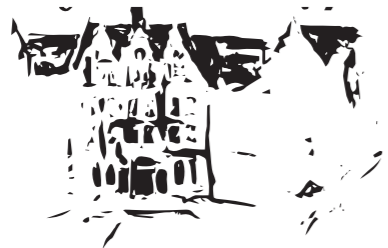
10. ICH ZDJEĆCIA OD LAT SIĘ NIE ZMIENIAJĄ, TO TEŻ MOGĘ MIEĆ WRAŻENIE, ŻE NA WSZYSTKO JEST JESZCZE SZANSA.

8. W PAMIĘCI MOI PRZYJACIELE OGLĄDALI SIĘ PRZEZ RAMIĘ W MOIM KIERUNKU, ALE MIELI W WYRAZIE TWARZY COŚ, JAKBY ZGODĘ NA TO, JAK JEST I ŻE TO, CO BYŁO, JUŻ NIE WRÓCI.

11. MI TEJ ZGODY BRAK, ALE TEŻ NIC SPECJALNIE DLA POPRAWY TEJ SYTUACJI NIE ROBIĘ.

13. - HEJ, TAK SIĘ CIESZĘ, ZEŚMY SIĘ SPOTKALI. - EJI SPOKONIE, TO NIG NIE ZNACZY, NIE TAK ŁATWO ODBUDOWAĆ RELACJE.

14. CZY ONI PODOBNI DO MNIĘ WYOBRAŻAJĄ SOBIE NASZE NIBY SPOTKANIE? CZY MOŻE BEZPOWROTNIE ZNIKNAŁEM Z ICH PAMIĘCI?

16. ZAWSZE CHCIAŁEM STAĆ SIĘ KIMŚ W OCZACH INNYCH OSÓB

BO TAK BARDZO CZULEM SIĘ NIKIM DLA SAMEGO SIEBIE

17. PRAGNAŁEM JAKIEGOS SUKCESU, STANOWIĄCEGO ISTOTNOŚĆ I SENS MOJEGO ŻYCIA. CHCIAŁEM TEŻ TEGO PO TO, BY MOŻE JAKOŚ USPRAWIEDLIWIĆ MOICH RODZICÓW.

20. BYŁ TAKI MOMENT: NA DOBRE ODSZEDŁEM Z PRACY NA POLITECHNICIE, MIESZKAŁEM W WARSZAWIE, ZACZAŁEM PRACĘ W KINIE, CZEGO SIĘ WSTYDZIŁEM, OJCIEC ZBUDOWAŁ WE MNIĘ POGARDĘ WOBEC PRACY FIZYCZNEJ, MIAŁEM BYĆ KIMŚ, A NIE BILETEREM... WSTYDZIŁEM SIĘ TEGO I DODATKOWO NIEWIELE ZARABIAŁEM, LEDWO CO, BY PRZEŻYĆ, MYŚLAŁEM WTEDY, BY PO PROSTU POPEŁNIĆ SAMOBÓJSTWO, UCIEC, MYŚLĘ O TYM ZA KAŻDYM RAZEM, GDY CZUJĘ SIĘ BEZRADNY WOBEC ŻYCIA I NIE WIEM JAK SOBIE PORADZIĆ. CHCIAŁEM O TYM TUTAJ POWIEDZIEĆ, CHOĆ TO TRUDNE, BO NIE CHCĘ NA SOBIE CZYJEGOKOLWIEK WZRÓKU POLITOWANIA, KTÓRY MIAŁBY MNIĘ CZYNIĆ SŁABYM, CHORYM, NIE POTRZĘBUJĘ POMOCY, ALE ZROZUMIENIA, ODKRYCIA TABU.

18. CZĘSTO, KIEDY GDZIEŚ WRACAM, JAK NA PRZYKŁAD TUTAJ DO GDAŃSKA, MAM TAKIE WRAŻENIE, JAKBY OSOBY, KTÓRE TUTAJ ZOSTAŁY, MIAŁY DO MNIĘ O MÓJ WYJAZD PRETENSJE, A MOŻE TO JA CZUJĘ SIĘ Z TYM ŹLE, CZUJĘ SIĘ ZDRAJCĄ, UCIEKŁEM.

19. PRZECIEŻ TAK SAMO UCIEKŁEM Z DOMU RODZINNEGO, BYLEBY TYLKO BYĆ DALEKO, JAK NAJDALEJ OD PROBLEMÓW, OD BEZNAZDZIEI, RELACJI I PRZESZŁOŚCI. DLATEGO WYBRAŁEM NA STUDIA GDAŃSK, A NIE POZNAŃ, DLATEGO RZUCIŁEM WSZYSTKO TUTAJ, BYLEBY UCIEC OD WRAŻENIA MROKU, KTÓRE MAM W TYM MIEJSCU. Z RESZTĄ KAŻDE MIEJSCE Z CZASEM NABIERA TEGO SAMEGO MROKU, NIGDZIE JAKOŚ SZCZEGÓLNIIE DOBRZE SIĘ NIE CZUŁEM, ANI NAWET BEZPIECZNIE.

21. HEJ! WIEM, ŻE DAWNO ZE SOBĄ NIE GADALIŚMY, ZAMILKŁEM, JAK JAKIŚ KAMIEŃ WRZUCONY DO WODY, ALE MYŚLAŁEM O TOBIE, WIESZ? DLACZEGO MILCZAŁEM? HMM, NIE WIEM, BYŁO MI WSTYD, ŻE SIĘ JAKOŚ TAK... ODDALIŁEM, UCIEKŁEM, ZMIENIŁEM... CHCIAŁEM WRÓCIĆ, ALE CO MIAŁEM WTEDY POWIEDZIEĆ? PRZEPROSIĆ? SORY... Z CZEŚCIA Z WAS MAM KONTAKT, SĄ TEŻ OSOBY, KTÓRYM NAWET BOJĘ SIĘ POWIEDZIEĆ CZEŚĆ, KIEDY MIJAM JE NA ULICY. BOJĘ SIĘ, BO MYŚLĘ, ŻE MNIĘ NIE PAMIĘTAJĄ, ALBO NIE LUBIĄ, ALBO WSTYDZĄ SIĘ, ŻE MNIĘ KIEDYKOLWIEK POZNAŁY. DLACZEGO NIE MOGĘ TAK O, NAPISAĆ ODEZWAĆ SIĘ, PO LATACH... TYLKO STRACH, LĘK PRZED TYM, ŻE KTÓREŚ Z WAS UZNA MNIĘ ZA SZALEŃCĄ, ŻE MI ODBIŁO, ŻE ZACZEPIAM, JAK OBCY NA ULICY, ŻE TRZEBA SIĘ BĘDZIE ZE MNĄ UŻERAĆ. ZRESZTĄ MOŻE BOJĘ SIĘ TEGO SAMEGO, ŻE KTOŚ NAGLE NAPISZE... A JA NIE BĘDĘ NA TO OTWARTY.

26. TAK STRASZNIE, TAK BARDZO MOCNO ZA TOBĄ TĘSKNIĘ.

22. WSZEDZIE TAK NAPRAWDĘ, CZUJĘ SIĘ OBCO. ALBO JAK NIE PASUJĄCA NIGDZIE DEKORACJA OSOBY, ALBO NIE PASUJĄCY DO KREACJI SAMEGO SIEBIE I WYOBRAŻEN O MNIĘ. MOŻE TO BANAL, NIC TO NIE ZNACZY, ALE NIBY JAK PASUJĘ TUTAJ?

24. TAKIE WRAŻENIE, ŻE JEST TYLKO „CIEKAWA” DEKORACJA DO MNIĘ, JAKO POSTACI W ARTWORL- DZIE. OPOWIADAM MOJĄ I MOJEJ RODZINY HISTORIĘ, CO WIDAĆ STAŁO SIĘ CIEKAWIE, ATRAKCYJNE, ALE NIGDY NIKT NIE WSPOMNIAŁ O KOSZTACH TAKIEGO DZIAŁANIA.

25. TYM KOSZTEM JEST RELACJA Z OSOBAMI, KTÓRE ZROBIŁY DLA MNIĘ WSZYSTKO TYLKO PO TO, BY MI UDAŁO SIĘ OSIAGNAĆ AWANS, MIEĆ LEPsze OD NICH ŻYCIE. CZY ZDAWAŁI SOBIE SPRAWĘ Z TEGO, JAK TO NAS OD SIEBIE ODDALI? A JAK PÓŹNIEJ CAŁY WYSIŁEK ZASYPIANIA DZIURY POMIĘDZY NAMI, STANIE SIĘ PRZEDMIOTEM MOJEJ SZTUKI, OSTATECZNIE DYSTANSUJĄC NAS, UMOŻLIWIĄC MI WCZĘSNIEJ UPRAŻNIONY AWANS.

23. Z CAŁĄ MOJĄ PRZESZŁOŚCIĄ, KTÓRA, MAM CZASEM

